

A Fővárosi Ítéltábla dr. Káplár Anikó ügyvéd (fél címe 1) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, ... jogtanácsos által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2012. május 23. napján meghozott, 26.P.23.989/2011/10. számú ítélete ellen a felperes részéről 13., az alperes részéről 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és a ... című lap ...-i számában megjelent „...” című cikkben közöltek miatt az alábbi jogsértést állapítja meg:

A bíróság megállapítja, hogy az alperes a ... című lap ...-i számában megjelent „...” című cikkével megsértette a felperes jó hírnévhez fűződő személyiségi jogát annak valótlan állításával, hogy a felperest a rendőrök bevitték, valamint elfogták, továbbá azon hamis látszat keltésével, hogy a felperes agyilkosságokkal összefüggő bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható.

Az alperes által fizetendő nemvagyonni kártérítés összegét 2.000.000 (Kettőmillió) forintra felemeli.

Ezt meghaladóan a per főtárgya tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy a Magyar Államnak külön felhívásra fizessen meg 280.000 (Kettőszáz-nyolcvanezer) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket.

A le nem rótt 1.120.000 (Egymillió-egyszázhuszezer) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Ezt meghaladóan a peres felek költségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő jogát azzal, hogy a ... című lap ... napi számában megjelent „...” című cikkében a

„... napján két másik férfit is bevitték a rendőrök, akiket összefüggésbe lehet hozni a sorozatgyilkosságokkal” és a

„Ők voltak azok, akiket a vádlottakkal egy időpontban fogtak el a rendőrök”

közlésekkel valótlanul állította, hogy a felperest a rendőrök bevitték, valamint a felperest a rendőrök elfogták, továbbá azt a hamis látszatot keltette, hogy a felperes a bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható.

Az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő jogát azzal, hogy a ... című lap ... napi számában megjelent „...” című cikkel azt a hamis látszatot keltette, hogy a felperes a bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható.

Kötelezte az alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül a ... című lapban tegye közzé az ítélet fenti rendelkezéseit, valamint a jogsértés megtörténteért kifejezett sajnálkozását tartalmazó közleményt, és ezzel adjon elégtételt a felperesnek az elkövetett jogsértésért.

Megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes személyes adatok védelméhez fűződő jogát azzal, hogy a ... című lap ... napi számában megjelent „...” című cikkben, valamint a ... című lap ... napi számában megjelent „...” cikkben a felperes nevét, lakóhelyét és munkahelyét a felperes hozzájárulása nélkül közölte.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítést.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 127.000 forint perköltséget.

Kötelezte az alperest, hogy az állami adóhatóság felhívására a megjelölt módon és időben fizessen meg a Magyar Állam javára 87.000 forint le nem rótt kereseti illetéket. Megállapította, hogy a fennmaradó 540.000 forint le nem rótt kereseti illeték az állam terhén marad.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a sajtóról szóló 1986. évi II. törvény (Stv.) 2. § (1) bekezdését, (3) bekezdését, 3. § (1) bekezdését, 11. § (1) bekezdésének c) pontját, az Alkotmány 59. § (1) bekezdését, 61. § (2) bekezdését, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdését, 78. § (1), (2) bekezdéseit, 84. § (1) bekezdésének a), c) e) pontjait, 339. § (1) bekezdése, 355. § (1) bekezdését, a személyes adatok védelmére és a közérdekű adat nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. törvény (Avtv.) 1. § (1) bekezdését, 2. § 1. pontja, 9. és 11. pontjait, 3. § (1) bekezdésének a) pontját.

Az elsőfokú bíróság kiindulópontként azt rögzítette, hogy a felperes vezetéknévének kezdőbetűje, valamint keresztnéve teljes terjedelemben szerepelt a cikkben. Beazonosíthatóságával kapcsolatban figyelembe vette **tanú 1 neve, tanú 2 neve és tanú 3 neve** tanúk vallomását, akik egybehangzóan azt állították, a perbeli cikkek olvasását követően kétségtelen volt számukra, hogy azok a felperesről szólnak. Az alperes ezzel szemben nem vitatta a névmegjelölés beazonosíthatóságra való alkalmasságát, továbbá azt sem, hogy a felperes büntetőügynek nem volt gyanúsítottja, vagy vádlottja.

Az elsőfokú bíróság nem minősítette lényegtelen tévedésnek a felperes tanúkihallgatása miatti beidézése helyett az alperes azon közlését, hogy a felperest a rendőrök elfogták, bevitték, amelyről maga az alperes is elismerte, hogy nem felel meg a valóságnak. Jelentőséget tulajdonított annak, hogy a felperes esetében olyan nyomozati intézkedésekről számolt be a cikk, amelyek ténylegesen nem történtek meg. Annak közlése, hogy a felperest a rendőrök elfogták és bevitték, a személyére nézve sértő állítás, az általános közfelfogás szerint is alkalmas személye megítélésének hátrányos befolyásolására. Értékelte

azt is, hogy a felperes fegyveres testület tagja, és az ilyen személyekkel szemben a társadalmi elvárások még magasabbak.

Kitért arra, hogy a rendőri jelentésben a felperes valóban szerepel olyan összefüggésben, mint akiről alappal feltételezhető, hogy részt vett a ...gyilkosságok elkövetésében, illetve arról tudomással bírt. Ezt azonban a cikk úgy tárta az olvasók elé, mintha a nyomozás vélt mulasztásaira koncentrálna, holott a vádemelés már megtörtént, és a jelentés a büntetőeljárás másfél évvel korábbi szakaszának adatairól és eseményeiről szólt. Álláspontja szerint ez nem felelt meg a sajtóval szemben támasztott azon követelménynek, mely szerint a tudósításnak híven és a tényeknek megfelelően kell tükrözni a büntetőügy anyagát. Az alperes a sérelmezett közlésekkel a nyomozás korábbi szakaszában megtörtént eseményt emelte ki és helyezte a középpontba, azt a hamis látszatot keltve, mintha a felperes a bűncselekménnyel jelenleg is összefüggésbe hozható, csak éppen a rendőri nyomozás mulasztásai miatt nem került sor vele szemben vádemelésre.

Ha valakiről azt a hamis látszatot keltik, hogy személye egy sorozatgyilkossággal összefüggésbe hozható, az köztudomásúan sérti a személy jóhírnevét és társadalmilag hátrányos megítélését eredményezi. Megállapította továbbá, hogy az alperes részéről a hamis látszat keltése abban az esetben is megvalósult, amikor a rendőri jelentés tartalmából kiindulva kívánta cáfolni a főügyész-helyettes nyilatkozatát. Az alperes azon való tényeket, hogy a felperest tanúként kihallgatták, nála házkutatást tartottak, olyan szöveggörnyezetben és az adatoknak egyoldalú csoportosításával tüntette fel hamis színben, mintha a felperes bűncselekmény elkövetésével lenne gyanúsítható. Kiemelte ezek között, hogy a másfél évvel korábbi jelentés szövegének túlzott hangsúlyozásával, az ügyesszeg nyilatkozatának kétségbe vonásával és annak közlésével, hogy a házkutatás során a helyiséget feldúlták, az alperes hozzájárult a hamis látszat keltéséhez.

A személyes adatokkal való visszaéléssel kapcsolatosan rögzítette, hogy a felperes neve, lakóhelye, munkahelye személyes adatnak minősül. Rámutatott, hogy a keresetben foglaltakkal szemben a felperes beosztását a cikkek nem tartalmazták, így e tekintetben a kereset alaptalan.

A perbeli esetben a felperes vezetéknévének első betűje, valamint a keresztnév feltüntetésével a lakóhely és a munkahely pontos megjelölésével az adatok összessége alkalmas volt arra, hogy a felperes az olvasók előtt beazonosíthatóvá váljon. Az nem volt vitás, hogy az alperes nem kérte a felperes hozzájárulását az adatok nyilvánosságra hozatalához. Nem fogadta el azt az alperesi védekezést, mely szerint a felperes a munkahelyét az ... adatlapján közzétette, és ezért nem sérelmezheti, hogy az a cikkbe került, hiszen azt korábban maga tette hozzáférhetővé. Az alperesnek az adatok nyilvánosságra hozatalához a felperes kifejezett és konkrét hozzájárulásával kellett volna rendelkeznie. Egy zárt internetes közösségi hálón való elhelyezés nem ad jogosultságot az alperesnek az adatok más összefüggésben való közlésére. A felhasználás mindig egyedi hozzájáruláshoz kötött, ennek hiányában az alperes azonban megsértette a felperes személyes adatok védelméhez fűződő személyiségi jogát.

Az elsőfokú bíróság a keresetnek megfelelően állapította meg a jogsértések bekövetkeztetését, ez alól csak a felperes beosztásának nyilvánosságra hozatala képezett kivételt.

Az elégtételadás keretében elegendőnek ítélte az ítélet rendelkező részének nyilvánosságra hozatalát, tekintettel a jogsérelem súlyára és jellegére.

Az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés körében figyelemmel volt a felperes személyes előadására, valamint az azt alátámasztó **tanú 1 neve, tanú 2 neve és tanú 3 neve** tanúk vallomásaira. Ezek alapján arra következtetett, hogy a

felperest a közlések lelkiileg megviselték, visszahúzódóbb, zárkózottabb lett. A hír elterjedése hátrányosan érintette és a vele szembeni megnyilvánulásokat is el kell viselnie. **tanú 1 neve** és **tanú 3 neve** tanúk vallomásai különösen alátámasztották azt a felperesi előadást, miszerint lakóhelyén ténylegesen találgatások indultak el azzal kapcsolatosan, hogy a gyilkosságsorozathoz valóban köze lehet.

Nem találta bizonyítottnak azt a felperesi előadást, mely szerint a párkapcsolata is a cikkekkel okozati összefüggésben romlott meg, illetőleg szakadt meg. Erre nézve ugyanis a felperes nem ajánlott fel bizonyítást.

Az elsőfokú bíróság a felperes által követelt 10 millió forintos összeget eltúlzottnak ítélte és a jogsértés jellegét, valamint a megvalósult jogsérelmet és az elszenvedett hátrányt összevetve 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítést talált arányban állónak a felperesi jogsérelemmel.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 78. § alapján határozott a perköltség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben mind a felperes, mind az alperes fellebbezéssel éltek.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a nem vagyoni kártérítés 10 millió forintba való felemelését kérte.

Másodlagosan a bizonyítási eljárás kiegészítése miatt a fellebbezés korlátai között az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára utasítását indítványozta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megítélt 1.000.000 forintos nem vagyoni kártérítés túlságosan alacsony.

Előadta, hogy saját magának, illetve családjának folyamatos kérdezősködéseket kell elviselni egy jelentős súlyú bűncselekménnyel összefüggésben, ami jelentős pszichés nyomás alá helyezte, és emiatt visszahúzódó és zárkózott lett. Ez olyan súlyos következmény, ami jóval túlmutat egy általános jóhírnév sérelmen. Szem előtt kell tartani azt is, hogy az eljárásnak olyan emberölés sorozat a tárgya, ami az országban nagy horderejűnek minősül. A cselekményeket nemzeti kisebbségekkel szemben, brutálisan követték el úgy, hogy azok több mint hat halálos, köztük több gyermekáldozatot is követeltek. Az elsőfokú bíróság nem megfelelően arányosította a konkrét lelki és testi sérelmek elszenvedését azok valós súlyához. Az elsőfokú bíróság helytelenül hagyta figyelmen kívül azt, hogy az újságcikkek megjelenésével a felperes lényegében megbélyegzetté vált, és kétely merült fel a személyével, jóhírnevével kapcsolatban, amit a mai napig hordozni kényszerül. Mindezt egy olyan kisvárosi környezetben kénytelen elviselni, ahol az emberek ismerik egymást, és a felperes is közismert személynek számít.

Helytelenül nem vette figyelembe továbbá az elsőfokú bíróság azt a körülményt, hogy a perbeli üggyel összefüggésben romlott meg a felperes párkapcsolata. A felperes azt nem állította, hogy párkapcsolatának megszakadása nem állt ok-okozati összefüggésben az újságcikkek megjelenésével, csak azt közölte, miszerint nem kizárólag ezzel voltak összefüggésben. Az eset nyomán kialakult zűrzavarról nehezen lehetne azt állítani, hogy az nem játszatott szerepet a párkapcsolat megromlásában, miközben már bizonyítottan a közös jövőt tervezték. A felperes párkapcsolata az újságcikkek követően megszakadt, ezt **tanú 3 neve** tanú nyilatkozata is alátámasztotta olyan tekintetben, hogy a cikkek megjelenése és a szétválás oka összefüggött.

Az alperes fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását.

Álláspontja szerint az ítélet a jogalap és az összecszerűség vonatkozásában törvénytörő és megalapozatlan.

Kifejtette, hogy a cikk megírásakor olyan okirati bizonyíték állt rendelkezésre, amely az eljárás akkori adatainak megfelelt. Változatlanul hivatkozott arra, hogy a második cikkben kifejezetten kiemelte, hogy az ügyben a vádirat irányadó, és ezzel pedig eleget tett a korrekt tájékoztatási kötelezettségének. A személyes adatok megsértésével kapcsolatosan arra hivatkozott, hogy a felperes maga tette fel a munkahelyének megjelölését a közösségi oldalra. A felperes rendőrök általi bevitele valóban tévedés volt a cikkben, de a csatolt okirat alapján ez lényegtelen tévedésnek minősül. A tévedés azért minősíthető lényegtelennek, mert a felperest előljárója útján idézték is a nyomozás során, ezért az elsőfokú bíróság indokolása okszerűtlen. Vitatta, hogy a kifogásolt cikk úgy tárta az olvasók elé a történeteket, hogy jelen időben, a nyomozás vélt mulasztásaira, hiányosságaira koncentrálna fogalmazta meg azt, annak ellenére, hogy a cikk megjelenésének időpontjában a vádemelés már megtörtént. Másfél év múlva is lehet olyan körülmény, amelyre a cikk utalt, ennek alapjául szolgálhatott a perben csatolt dokumentum. A sérelmezett közléseket tényszerűen közölte, ezért nem lehet arra hivatkozni, hogy olyan összeállításban szerepeltek a való tények, amelyek alkalmasak a valóságtól eltérő következtetések levonására. Arra az esetre, ha a másodfokú bíróság arra a következtetésre jutna, hogy a jogalap megállapítása helyes volt, a nem vagyoni kártérítést eltúlzottan magasnak tartotta.

A felperes fellebbezése részben alapos, míg az alperes fellebbezése alaptalan.

A Fővárosi Ítéletábrla az elsőfokú bíróság ítéletének jogsértést megállapító részét érdemben helyesnek minősítette, de azt kisebb részben szükségesnek tartotta pontosítani, másrészt a nem vagyoni kártérítés tekintetében nem értett egyet az elsőfokú bíróság állásfoglalásával, ezért a határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint részben megváltoztatta.

Az elsőfokú bíróság az alkalmazott jogszabályokat teljes körűen ismertette, ezért azokra a másodfokú bíróság csak visszautal.

Elsődlegesen arra tér ki a másodfokú bíróság, hogy nem észlelt olyan jogszabálysértést, melyre tekintettel a Pp. 252. § (2) vagy (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése vált volna szükségessé.

Helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát. Ebben a körben megfelelően értékelte a cikkben foglaltakat, valamint a felek által előadottakat.

A másodfokú bíróság az alperesi fellebbezésben foglaltakhoz képest kifejezetten azt emeli ki, hogy a felperessel szembeni intézkedések és az alperesi cikk megjelenése között eltelt huzamosabb idő nem tették indokolttá a felperessel kapcsolatos eljárási események közlését, és ennek az eredeti dokumentumokkal, faximile változatban való illusztrálását. Amikor a nyomozó hatóság már döntött arról, miszerint a felperessel szemben nem kezdeményez büntetőeljárást, egyértelműen arra lehetett következtetni, hogy a felperes terhére ilyen cselekmény nem róható, vagy az nem bizonyítható. Ezt követően a felperes érintettségére utalni, személyiségi jogot sértő volt az alperes részéről. Amikor az alperes az írását megjelentette, a büntetőeljárás aktuális állása nem mutatott arra, hogy a felperes bármilyen minőségben érintettje, vagy részese lenne a cselekménysorozatnak, ezért a sajtóközlemények nem feleltek meg a PK 14. számú állásfoglalásban támasztott követelménynek.

Tekintettel arra, hogy az ítélet jogsértést megállapító része jelen esetben az elégtétel adásának is formája, illetőleg alapja, a másodfokú bíróság szükségesnek ítélte a 2010. november 10. napi közlést illetően a jogsértést

megállapító ítéleti rendelkezésnek az alperesi magatartás szabatos megfogalmazásával való pontosítását.

Megjegyzzi a másodfokú bíróság, hogy a sérelmezett cikk a felperes nevét rövidített változatban tartalmazta, ezért az érthetőség szempontjából szükséges lehetett a név ilyen módon való szerepeltetése az elégtételt adó közleményben. A másodfokú bíróság azonban úgy ítélte meg, hogy ez mindenképpen további jogsérelmet eredményezne a felperesi oldalon, amely a keresetindítás céljával ellenkezne.

A másodfokú bíróság a pontosítással az elsőfokú bíróság ítéletének a jóhírnév megsértését megállapító és elégtételt adó része tekintetében az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

Egyetértett a Fővárosi Ítéltábla a személyes adatok védelméhez fűződő jog megsértésével összefüggésben kifejtettekkel is. Önmagában az a tény, hogy a felperes bizonyos szűkebb kör számára nyilvánossá tette bizonyos személyes adatait, nem értelmezhető olyan tágan, hogy a sajtó nyilvánossága számára is teljes körű lehetőséget adott ezek megismerésére.

A jogsértések megállapítása mellett jogkövetkezményként az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta a nem vagyoni kártérítés jogintézményét. A felperes a hátrányait egyértelműen igazolta azon felül, hogy egy ilyen jellegű közlés a köztudomású tényként való figyelembevétel mellett is jelentős érdeksérelmet okozott a számára. A felperes azonban nem szorítkozott a köztudomású tényeken alapuló ismeretre, hanem további bizonyítást ajánlott fel, mely esetében eredményre vezetett. A másodfokú bíróság sem tudta azt egyértelműen elfogadni, hogy a felperes párkapcsolatának felbomlásában az alperesi jogsértő magatartásnak meghatározó szerepe volt, de mindenképpen lehetett következtetni arra, hogy a felperes megítélése hátrányosan alakult, amely kihathatott párkapcsolatának kedvezőtlen irányú alakulására.

A bírói gyakorlat a jogsértés súlyától függően az elsőfokú bíróság által megállapított nem vagyoni kártérítési összeget már alkalmazza a köztudomású tények figyelembevételkor is. Tekintettel arra, hogy az alperes jelentős súlyú, a közvélemény által elítélt cselekményekkel hozta összefüggésbe a felperest, ezért mindenképpen szükséges volt a nem vagyoni kártérítés felemelése olyan mértékre, ami a jogsértés súlyához és a felperes által elszenvedett következményekhez igazodott. A felperes által igényelt nem vagyoni kártérítés a személyiségi jogi perekben általánosságban megítélt összegekhez viszonyítottnan eltúlzott, és a perben hivatkozott jogsérelem szempontjából sem lehetett irányadónak tekinteni. Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a nem vagyoni kártérítést 2.000.000 forintban találta megállapíthatónak, mint amely arányban állónak minősül a jogsérelemmel okozott hátránnyal, és a hasonló ügyekben kialakult gyakorlatnak is megfelel.

A felek fellebbezésének eredményessége alapján a pernyertesség-pervesztesség aránya a másodfokú eljárásban közel azonos mértékű volt, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján úgy határozott, hogy a felek a másodfokú költségeiket maguk viseljék.

Kötelesek továbbá viselni a felek a le nem rótt kereseti és fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2013. április 9.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.

a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.	. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró	bíró

A kiadmány hiteléül:
tisztviselő